

آن جا که در توانش است برای حل مشکلات کمک می کند.

وام دار هیچ کس نیستیم

اما مسئولان باید بدانند که حقوق ما را رعایت نکرده اند. ما وام دار هیچ کس نیستیم و سرمان را جلوی فردی پایین نمی اندازیم. فقط تسلیم خداییم و مقابل او خضوع می کنیم. لاف‌ل من این گونه ام و می دانم خیلی از جانبازان دیگر نیز چنین روحیه ای دارند. رکوع و سجود فقط در برابر خداوند جایز است. پس ما جلوی کسی سر خم نمی کنیم که به ما چیزی بدهد.

کدام یک از مسئولان آمده اند که ببینند جانبازان چه می کشند و دردشان چیست؟ در همین مرکز، خیلی از بچه های قطع نخاعی به خاطر مصرف بیش از حد دارو به این داروها اعتیاد پیدا کرده اند و بدون آن نمی توانند زندگی کنند. همین داروهایی که مصرف می کنند آن ها را نابود کرده، و یکی از دلایلی این است که سیستم درمانی معلولیت ضعیف بوده و مشکلاتی را برای بچه ها ایجاد کرده است. اگر از ابتدا به فکر همه جنبه های درمانی جانبازان بودند شرایط امروز ما این طور نمی شد و تا این اندازه، فشار روحی و روانی را متحمل نمی شدیم.

جانبازان انگار فقط یک اسم هستند

خیلی ها می گویند به جانبازان خدمات دادیم و این کار و آن کار را کردیم. چه خدماتی دادند؟ فقط از نام این بچه ها سوء استفاده می کنند. امکاناتی به اسم ما فراهم می کنند و به بخش خصوصی اجازه می دهند. جالب این که برای استفاده خود ما جانبازان از این مکان ها مانع تراشی می کنند. اگر از ابتدا، این محل ها را برای اجازه به بخش خصوصی و درآمدزایی در نظر داشته اید پس چرا آن ها را به اسم جانبازان می سازید که به نام ما تمام شود اما به کام دیگران باشد؟ حرف های علی باعث می شود جمله ای به او بگویم. این حرف هایی که

پاسخ این سوالم را بدهند که حاضرند چقدر بگیرند تا زبانشان را از دهان بیرون بکشند یا چشم هایشان را از کاسه در بیاورند، بیایند و قیمت بگذارند. بگویند حاضرند چقدر پول بگیرند که تا آخر عمر قطع نخاع باشند...

همین بچه های قطع نخاعی که در این مرکز هستند کسانی را داریم که تا ۳۰ ماه در جبهه بودند و به مرخصی نمی آمدند و به خاطر دفاع از وطنشان، خانواده و همه دلبستگی هایشان را فراموش کرده بودند. اما امروز چه؟ برخی مسئولان جواب سلام آن ها را هم نمی دهند. این حرف هایم را بنویس، این ها دردهای امروز ماست. خوب یادم هست وقتی با یکی از مقامات عالی رتبه نظامی دیدار داشتیم حتی جواب سلام ما را هم نداد. وقتی برای دیدار با برخی دیگر هم درخواست می دهیم پذیرای ما نیستند. چرا باید این طور باشد؟ چرا در نیروهای مسلح، همه امکانات را برای کارکنانشان فراهم کرده اند اما ما امکان استفاده نداریم. در خیلی از شهرهای کشور امکانات رفاهی ایجاد کرده اند، اما وقتی بچه های ما که روزی در زیر مجموعه آن ها کار می کردند زنگ می زنند و درخواست استفاده از این امکانات را می کنند پاسخشان این است که «ما مسئول خدمات دهی به شما نیستیم.» چرا باید این جملات پاسخ جانبازانی باشد که روزی برای دفاع از این خاک جان خود را در طبق اخلاص گذاشتند؟

فقط مسئولانی جواب جانبازان را می دهند که بدانند این بچه ها چه کشیده اند. این را هم بگویم که فکر نکنید سیاه نمایی و کم لطفی می کنم، در کنار این مسئولان کشور که از آن ها گلایه داریم، مسئولی هم داریم که همیشه در اتاقتش به روی جانبازان باز است، درد دل های بچه ها را گوش می کند و تا